

Arrest

nr. 138 432 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 19 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gegeven op 15 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in. Op 11 juli 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 114 583 van 28 november 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 22 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 19 maart 2014 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op 19 september 2014 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven op 15 oktober 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.03.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *verklaring op eer dd. 02.06.2014 vanwege betrokkene, waarin ze verklaart nooit tewerkgesteld te zijn geweest, noch eigenaar te zijn van een onroerend goed. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst*
- *verklaring op eer dd. 07.09.2013 vanwege betrokkene en derde, waarin deze verklaren financiële steun te ontvangen van de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon*
- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde: de voorgelegde stortingsbewijzen tonen niet aan dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

(...)"

1.4. Met een schrijven van 15 oktober 2014 deelt de stad Antwerpen aan de verzoekster mee dat zij ten onrechte in het bezit gesteld werd van een verblijfskaart. Hiertegen werd eveneens een vordering tot

schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 162 741.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“8.1. Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; [...]”

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Uit de overgemaakte stukken blijkt wel degelijk dat verzoekster ten laste is van haar Belgische vader.

Verzoekster maakte onder ander volgende stukken over: bewijs lidmaatschap van de vader van verzoekster en haarzelf als ten laste van de vader, officieel verklaarde en in rechte bruikbare getuigenissen conform het recht in Congo dat verzoekster geen inkomsten heeft en ook geen onroerende goederen, geregistreerd huurcontract, attesten dat men niet ten laste is van het OCMW, bewijs dat de vader over voldoende financiële middelen beschikt, dat hij alle uitgaven van het gezin betaalt en ook bewijzen dat de vader in het verleden steeds voor verzoekster heeft gezorgd door geldstortingen naar het land van herkomst.

Dat het enerzijds niet abnormaal is dat de geldstortingen gebeuren op naam van een andere persoon, nu de vader niet de naam kan vermelden van elke persoon uit zijn gezin waarvoor hij financieel instaat. Enkel één naam kan worden vermeld. Dat de ‘verklaringen onder ede’ wel degelijk een element uitmaken bij de beoordeling van het feit dat men ten laste is. Te meer nu dit in Congo een courante praktijk is en overigens de enige manier is om trachten aan te tonen dat er geen inkomsten zijn. Verzoekster heeft uitdrukkelijk verzocht bij de Congolese autoriteiten naar een attest van onvermogen, doch zij kennen dat niet. De overheid zelf levert deze documenten niet af. Zij noteren enkel de verklaring. De verwerende partij voegt ook een voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat men het

bewijs moet leveren dat men in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, terwijl deze voorwaarde geenszins staat vermeld in artikel 40bis of 40ter Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit de bankuittreksels dat de vader alle kosten betaalt, ook deze van verzoekster.

Verzoekster heeft geen inkomsten, woont op hetzelfde adres als haar vader, gaat momenteel naar school om Nederlands te leren en wordt onderhouden door haar vader. Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt en verzoekster deel uitmaakt van het gezin, vloeit noodzakelijkerwijs dat zij ten laste is van haar vader.

De vader betaalt steeds alle facturen ten behoeve van verzoekster: huur, energiefacturen, kledij, voedsel enz. Uit het overgemaakte attest van het OCMW blijkt tevens dat verzoekster, en haar vader, nooit ten laste zijn geweest van de Belgische overheid.

Hieruit blijkt dat verzoekster ten laste is van haar vader. Door geen rekening te houden met de overgemaakte stukken, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

Uit de overgemaakte stukken blijkt dus op een duidelijke wijze dat verzoekster ten laste is van haar vader die haar onderhoudt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door haar handelswijze en gebrekkige onderzoek dan ook artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, evenals de zorgvuldigheidsplicht schendde.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, lid 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. [...]”

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”(eigen onderlijning)

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De enige reden die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor het bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende: “Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de

Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981". Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering in feite of in rechte.

Verzoekster is uiteraard gerechtigd om op basis van andere en bijkomende bewijsstukken of nieuwe elementen een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in functie van haar vader, zodat niet valt in te zien waarom verzoekster noodzakelijkerwijs in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond. Dat verzoekster in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond, is een voorwaarde die niet wordt bepaald in artikel 52 Vreemdelingenbesluit. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan de wet.

Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non.

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar vader, moeder en gezin.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook: de formele motiveringsplicht, het artikel 40bis, 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 52§4 van het Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet,*
- artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit,*
- de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,*
- artikel 8 EVRM.*

In een eerste onderdeel meent verzoekende partij dat zij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet. Zij zou wel degelijk ten laste zijn van haar Belgische vader.

Verzoekende partij voert een schending aan van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in het wetsartikel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

*De bestreden beslissing luidt als volgt:
“(…)”*

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar behoeftig te zijn, en dus niet bewijst ten laste te zijn van de referentiepersoon, wanneer ter staving van het onvermogen enkel een verklaring op eer wordt voorgelegd.

Het loutere feit dat verzoekende partij meent dat de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht zijn, waar deze stelt dat de voorgelegde verklaring op eer niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst, kan geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

« (...) dat de verklaring op eer niet kan worden aanvaard als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en verder door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund » (R.v.V. nr. 56 679 van 24.02.2011)

« 2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. » (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012)

Daarenboven is het evenmin kennelijk onredelijk om de stukken dd. 2.6.2014 en dd. 7.9.2013 te beschouwen als een verklaring op eer. In beide documenten wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoekende partij zelf verklaring aflegt aangaande haar vermogenstoestand. Het loutere feit dat deze

verklaringen uitgaan van de Congolese overheid, heeft niet tot gevolg dat deze informatie zonder meer correct is.

Zie dienomtrent:

“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder.” (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

De ongestaafde beschouwingen alsdat dat de ‘verklaring onder ede’ in Congo een courante praktijk is en de Congolese overheid geen attest van onvermogen zou kunnen, kunnen daaraan geen afbreuk doen. Te meer nu verzoekende partij dit voor de eerste maal in haar verzoekschrift opwerpt.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder laat verder gelden dat het niet kennelijk onredelijk is geweest van de gemachtigde van de Minister van Justitie om het bewijs te eisen van het feit dat verzoekster in het verleden ten laste geweest is van de referentiepersoon. Dit impliceert geenszins in dat de gemachtigde van de Minister van Justitie een bijkomende voorwaarde aan verzoekende partij oplegt die niet bij wet voorzien is, nu – bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling – de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf vermag te bepalen welke bewijsstukken relevant zijn om het ten laste zijn aan te tonen.

Dat gevraagd wordt aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij bij het indienen van haar aanvraag kan aantonen dat zij in de lidstaat van oorsprong nood had aan steun, stemt bovendien overeen met de doelstellingen van de Europese wetgever (zie ter zake arrest H.v.J. C-1105 van 09.01.2007).

Verweerder verwijst hiertoe naar volgende rechtspraak:

“De Raad stelt op grond hiervan vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister tot het besluit komt dat “betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische ascendent voor de aanvraag. De betrokkene is niet onvermogen en er zijn geen financiële stortingen gebeurd.” Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

In deze kan verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1105 van 9 januari 2007), waarnaar verweerder eveneens verwijst in zijn nota en waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen taste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van de Belgische onderdaan en in dit kader de overlegging eist van de in punt 2.9. bedoelde documenten.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet of bij koninklijk besluit zijn voorzien, doch geeft

slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

Verzoekende partij haar betoog is voorts volledig gericht op het laten uitvoeren van een herbeoordeling van de verschillende stukken die zij bij haar aanvraag voegde. Zulks behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, dat zij in haar land van herkomst geen eigen woonst heeft, noch in staat is om een woonst te huren en waar verzoekster zelf aangeeft aan dat zij in Oekraïne beschikt over een pensioen, dat omgerekend 112,56 € per maand bedraagt, wat volgens verzoekster onvoldoende is om in te staan voor haar eigen onderhoud en medische zorgen en in bijlage bij het verzoekschrift een attest van het pensioenfonds in Oekraïne voegt, geeft verzoekster blijk van een andere beoordeling voor de vastgestelde feitelijkeheden en stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat zou stellen te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24791001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat stelt te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende is om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat ‘Betrokkene (niet) kan aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij overeen pensioen beschikt in Oekraïne te ontkrachten.” (R.v.V. nr. 49.610 van 14 oktober 2010)

De verweerder laat nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van ‘ten laste zijn van een Belgisch descendent’, zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur

zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier van de verzoekende partij nergens blijkt dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht.

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Bovendien wordt uitdrukkelijk verwezen naar art. 52, § 4 Vreemdelingenwet. Het louter gegeven dat voormeld artikel niet zou voorzien dat verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd, impliceert niet dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toegelaten zou zijn om op basis van deze bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het tegenovergestelde aannemen zou elke zin ontnemen aan voornoemd artikel.

Er weze benadrukt dat de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer beschikt over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Wanneer het verblijf wordt geweigerd en de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De verzoekende partij verwijst ter ondersteuning van haar eerste middel enkel naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, doch dienaangaande moet worden benadrukt dat -nog los van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentrechtspraak kent- niet wordt aangetoond dat de omstandigheden die ten grondslag lagen aan het geciteerde arrest identiek zijn aan de omstandigheden in casu.

Verweerder beklemtoont dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Verweerder merkt ook nog op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds twee afzonderlijke beslissingen uitmaken, zodat de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat om tevens te besluiten tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué.”

Vrije vertaling:

“Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou ‘omvatten’, de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest.”

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Zie ook R.v.V. nr. 112.784 dd. 25.10.2013:

“De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven “beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.” In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij tot slot voor dat de bestreden beslissing i strijd zou zijn met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar de afstammingsband met haar vader en moeder.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij blijkt in casu minstens tot 23.5.2013 gescheiden te hebben geleefd van haar ouders. Verzoekende partij spreekt van een gezamenlijk adres sinds die periode, maar legt geen andere indicaties voor die een gezinsband kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar ouders er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat verzoekende partij zich na een lange scheiding wenst te voegen bij haar vader en moeder doet daaraan geen afbreuk. Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

"Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader." (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar ouders wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

3.3.1.1. Ingevolge artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd gezien het *“een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel”*. Wanneer uit de bestreden beslissing niet blijkt welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet bij machte om zijn wettigheidscontrole uit te voeren en na te gaan of het bestuur al dan niet over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Te dezen bevat de bestreden beslissing slechts een verwijzing naar de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. In de bestreden beslissing wordt nergens vermeld welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd toegepast. Dat het bevel volgens de verwerende partij – impliciet doch zeker – verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk nu in de tekst van artikel 8 van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt bepaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast vermeldt en er niet in gelezen kan worden dat het bevel er impliciet naar mag verwijzen.

Bijgevolg kan de verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat het de verwerende partij toekwam *“om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast”* en dat zij *“uitdrukkelijk (diende) te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten”*, zodat *“(e)en schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden”*.

Het enig middel is, in zoverre het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, gegrond.

3.3.1.2. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat om tevens te besluiten tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

Met betrekking tot de eerste component van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40*ter* en 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de omstandig toegelichte vaststelling dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, aangezien zij *“onvoldoende (heeft) aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon”*. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele

motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel, in zoverre het niet gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 40*ter*, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Te dezen voert de verzoekster aan dat uit de door haar overgemaakte stukken blijkt dat zij wel degelijk ten laste is van haar Belgische vader.

3.3.2.1.1. Voor zover zij stelt dat het *“niet abnormaal is dat de geldstorting gebeurt op naam van een andere persoon, nu de vader niet de naam kan vermelden van elke persoon uit zijn gezin waarvoor hij financieel instaat”*, beperkt zij zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing, waar deze stelt dat *“de voorgelegde stortingsbewijzen (...) niet aan(tonen) dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon”*, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

3.3.2.1.2. Voor zover zij aanvoert dat *“de ‘verklaringen onder ede’ wel degelijk een element uitmaken bij de beoordeling van het feit dat men ten laste is”*, te meer *“nu dit in Congo een courante praktijk is en overigens de enige manier is om trachten aan te tonen dat er geen inkomsten zijn”* en dat de Congolese autoriteiten een attest van onvermogen niet kennen, beperkt zij zich opnieuw tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij weerlegt hiermee niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden”*, zodat het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat *“deze verklaring niet in overweging genomen (kan) worden als afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst”*. Met een dergelijke uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar voorgelegde stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

3.3.2.1.3. Waar de verzoekster meent dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat men het bewijs moet leveren dat men in het verleden ten laste was van de

referentiepersoon, wordt gewezen op wat wordt gesteld in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat het ook toepasbaar is op familieleden van Belgische onderdanen, met name:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus vóór zijn aankomst in het Rijk, ten laste was van deze Belgische onderdaan.

3.3.2.1.4. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat uit de door haar overgemaakte stukken op een duidelijke wijze blijkt dat zij ten laste is van haar vader die haar onderhoudt. De verzoekster maakt bijgevolg een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoekster een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij poneert dat de bestreden beslissing een inmenging in haar privé- en gezinsleven en haar recht op een familiaal en privéleven vormt en dat *“dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving”*.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maak dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande

bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Bijgevolg kan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. In zoverre het gericht is tegen de eerste component van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is het enig middel ongegrond.

4. Korte debatten

4.1. Wat betreft de eerste component van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, heeft de verzoekende partij geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van dit onderdeel van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verzoekende partij een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van dit onderdeel van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 19 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) worden verworpen.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2014 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is, in zoverre ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2014, zonder voorwerp.

AAldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN